

Kőrösi Zoltán

1962–2016

Néhány éve az ágyamból éppen a fák csúcsát s a szemközti építkezés daruját láttam. Láttam azt is, ahogy a fülkéből felkapaszkodva egy ember araszolt a daru végéhez. Óvatosan mozgott, s amikor kiért a betontömbökhöz, nyújtózkodott, kigombolta a nadrágját, és a vaskorlátnak dőlve vizelni kezdett. Csillogtak alatta a háztetők, a fák, a kutyák, az emberek.

A számítógépem fölött rajzszögek rögzítik a jegyzetlapokat.

Sok Kőrösi Zoltán van, olykor szembejönnek velem az utcán, köszönnek is. Ott megy kézen fogva a feleségem és a fiam.

Húsz évig legalább annyi időt töltöttem a futballal, mint az irodalommal.

Egyszer Colmarban, egy francia kisváros könyvvásárában magyarul kezdem beszélni az összegyűlt közönségnek.

Nevettek, neveltünk, hogy milyen vicces is ez a magyar nyelv.

Éltem Budapesten, Marcaliban, Székesfehérvárott, Debrecenben, és Lisszabonban és Felsőörsön is.

Reggelente a redőny lyukacskaín besüt a nap, sárga fény csorog végig a falakon, az asztalomon, sárga fény csorog rajtam is, futnak szanaszéjjel a fekete betűk.

1962-ben születtem, a Budapest nevű városban.

Ez az ember szeret futballozni, szeret olvasni, szeret napozni, szereti a vörösbort, nyáron persze inkább a rozét,

ez az ember szeret írni, szeret mesélni, szeret gyerek, szeret család, szeret haza, szeret utazás, szeret víz, szeret tűz, szeret szeretet.

Ez az ember Kőrösi Zoltán,

ez az ember író,

sok Kőrösi Zoltán van,

ez az ember az.